

BORSSZEM JANKÓ

Bukottak albuma: *Helpy Ignác*.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Bukott képviselők albuma.

II.

Náczi.

(Ó-talján ballada.)

SÖTÉT az éj, csönd mindenütt,
Tizenkettőt az óra üt;
Fehér leplét felölti már
A lélek, a mely haza jár . . .
Im itt suhan . . . lengése játszi . . .
Ó Náczi!

Hol sok borsó a falra ment,
Üres, komor a parlament . . .
De im, zaj zúdul benn megint,
A hold ijedten bétekin,
Tán kérdi: »wer macht diese Látzi*?«
Ó Náczi!

Kibukván, sorsa bős pokol,
A kísértet ott szónokol,
Mint mikor élt — szélbal felül,
Kit elbuktattak hűtlenül
Gotthárd hienzi, Baja ráczi . . .
Ó Náczi!

S ott dőzsöl, szót ott szaporít,
A mig a kakas kukorít,
Megcsöndül a hajnalharang
S láthatlan ajkról tompa hang:
»Buktál . . . requiescas in páci
Ó Náczi!

* *Látzi* ó-talján szó, mely annyit jelent, mint: *czéző*.

Apró hírek.

+ **A legutóbbi** (de még nem legutolsó) postátolvajlás kiváló sikere után megalakult Budapesten egy szövetség, melynek hivatalos czime: *Első magyar téglából bankót desztilláló részvénytársaság*.

‡ **A népszínház** lefőzte a csehek nemzeti színházát. Oda csak Magyarországból, Horvátországból zárandokolnak kíváncsi nézők, de a népszínházba plane Ceylon szigetéről.

⊙ **Smiles-nak** a »Jellem« czimű könyve új kiadásában, mint értesülünk az az — eddig még fájdalom

ismeretlen — uri ember is meg lesz említve a *lelkierő* példái között, aki 640.000 forint közül csak harminczezetet rakott zsebre. Ha valaki, ugy ez bizonyára megérdemli bámulatunkat.

□ **A tizza-eszlári zsinagóga** felépítéséhez hirszerint Ónody Géza ur 1000 frttal, Recsky Bandi 500 frttal, Péczely Kálmán 50 frttal járult. A kész épület vizsgálatát Bary József urra bizzák, hogy *minél tovább tartson*.

√ **Az arénában** elfogták *Lamartinet*, aztán letartóztatták *Saint-Germain-t*. Legközelebb hüvösre fogják tenni az oda bekukkanó *Lafontainet* és *Montmorency* herceget. Még az szerencse, hogy *Molière-t* minden este kerébe nem török.

Muszka levelezések.

— A »St. Petersburgski Vjedomosti« eredet. tudósításai. —

Bécs, jun. 30.

Képzeltetetlen a magyarok effrontériája. Tudják jól, hogy ők kisebbségben vannak a többi nemzetiségekkel szemben — mégis többséget mernek maguknak csinálni az országgyűlésükön. És pedig mily barbár, vad módon! nem küldik a magyarfaló oláhokat, tótokat olombányák avagy pusztaszigetekre medvevadászni, halfogni — be sem csukják penészes tömlőczökbé, hanem mellőzni vakmerősködnek őket a választásokon. Ha a magyarokban csak egy kicsi volna meg abból a politikai türelemből s méltányosságból, mely az oroszot annyira jellemzi — maguknak a magyar ajkú lakosoknak kellene oláh, szerb, tót, rusznyák képviselőket választani, hogy az országgyűlés hű tükre legyen az ország ethnograficus képe. Így ha Oroszország alkotmányt kapna, az oroszok minden módon rajta volnának, hogy minél több lengyel, finn, kis orosz, tatár és egyéb nemzetiségi üljön az ő parlamentjükben! De a magyarok! Vanak is ezeknek a félvadaknak olyan nemes tulajdonaik s erényeik, melyek a szent Oroszországot jellemzik!

*

Bécs, jul. 30.

Napról napra borzasztóbb dolgoknak jövök nyomára, melyeket sietek becses tudomására hozni. A magyarok a felsőházuk újja szervezését tüzték ki legközelebbi feladatuknak és mint biztos forrásból értesülök, egyetlenegy oláh, szerb, rusznyák vagy tót mágnást se vesznek be tagjai közé. Igaz, hogy mágnás csak magyar létezett eddig, de mért nem tesznek meg oláhokat, szerbeket, rusznyákokat mágnásokká? Dobrzansky aligha visszautasítana egy hercegi koronát (megfelelő javadalmazással), Polit önérzetét talán egy grófság nem sértené, (megfelelő uradalommal), a jeles Babesiu érdemeit egy bárói korona (megfelelő birtoktesttel) ugyan kevésbé jutalmazná meg, de legalább jóakaratról tanuskodnék ily rendszabály, épen úgy, mintha Hurbant hasonló czimmel és vagyonnal látnák el. De ezek a magyarok szörnyetegek. A mig mi a lengyel főnemeség gondozásában annyira megyünk, hogy akinek sok a vére azt még meg is köpülőzzük és eret vágunk rajta, a köznemességet meg minden uton-módon fel-felmagasztalगतjuk — ezek a vad irókézek a legnagyobb érdemeiket se jutalmazták, mihelyt azok nem magyarban jelentkeznek.

HORVÁT POLITIKUSOK.

Ilyen szabásuak lesznek egy-két esztendő múlva drávántúli testvéreink politikai vezetői.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Mióta az írók és művészek betették a lábukat Bukovára, nem kaszálták az urasági parkot.

— Kiváncsi vagyok: vajjon cserél-e kosztümöt az aranyos, mikor Szliácson fürdőzni megy?

— Bukován sem fenékgig tejfől minden. Mikor a Liszka őzizust megszorogatom mindig azt nyögdécseli, hogy nem urfiak, hanem béreslegények szoktak így ölelni. Van

— Azt írja Sláger Bandi, hogy amióta hivatalnoknak csapott föl a miniszteriumban, biztos a kenyere: mindennap visz nekik a pék hozomra zsemlyét.

— Új sportot kezdek. Mint színészet pártoló eljárók a budai arénába — emberéletet menteni.

— A minap vacsoránál ülök, egyszer csak asztalomhoz röpül Thaliának két kosztmentes papnöje. Megértettem epedő pillantásaikat és egy elbliccölt kovászosugorkával könnyítettem lelkiismeretemen és terheltem meg szopránban korgó kis gyomrukat.

— Kérdem Koroghyt, nem megy-e fürdőbe? »Megyek biz' én« feleli ő filozopteri henczegéssel. És hova? — kérdem tovább. »A »Rác«-fürdőbe, mert már nagyon piszkosok a discipulusaim.«

— Hát csak a kereskedősegédeknek is van magukhoz való eszük! No lám! Az »Ágnes forrás«-t kíváncsiak meglátni. Velük tartok.

— Meg vagyok akadva. Kapuvárra kéne mennem, ott lakik egy néném, a kinek már régen tartozom egy vizittel, és ugyanott lakik egy szabóm, akinek már réges régen tartozom egy krajczár híján ötven kemény bikával.

is dologom a dezinfekciójával.

Előfizetni fölösleges — a lapot az illetőknek ingyen küldjük meg.

A POSTA-TOLVAJ.

Szerkesztőségi szállás:
Ott, ahol a rendőrség nem találja meg.

Az országos posta-tolvajlók hivatalos közlönye.

Budapest, jul. 31.

Minden sportnak van közlönye, csak épen a póstatolvajlásnak nincs. Pedig ha van nemes, ingerlő sport — úgy ez az! Mik a vadászatok, hajszák, a papirschnitzlajgdok, ló- és hajóversenyek izgalmai ahhoz a kellemes borzongáshoz képest, mikor a sportsman egy sikerült fogást tesz és aztán magát a mihasznákkal kergettetí!... Szaladnak eszeveszetten utána — vágatnak — száguldnak — ű meg, zsebében a prédával, ingerkedik velők, jobbra futtatja — utána! — balra fordul — szimatolnak — nyomot vesztenek!.. Ah! ott ugrik fel a vad! Rajta... S így tovább in infinitum, míg utóvégre is a rendőrség belefárad és kegyelemre megadja magát. S ily sportnak ne legyen közlönye? Szégyen volna. Megalapultunk. Hézagot pótlunk.

Előítéletek.

Számos előítélet létezik. Így többek közt az is, mely a póstatolvajlást bünténynek bélyegzi, elkövetőt pedig egy rangba helyezi a közönséges gonosztevőkkel, kiknek viselkedését a Csemeghy-codex szerint szokás megítélni. Sajnos előítélet! A póstatolvajlás nem büntény, hanem kriminális köpeny alá burkolózott nemes sport; elkövetői oly emberek, kik már megunták a veszély nélküli sportokat és újabb, ifjabb stimulusokat keresnek. Aztán hogy is lehet bünténynek nevezni olyasmit, ami ily virtuozitással, ily remek összjátékkal — jobban mondva összjátéssal hajtatik végre! Kivánjuk hogy e férfias, nemes sport, mely kitalálásban

éles elmét, kivitelben hidegvért, az üldözöttség alatt pedig eszélyességet föltételez — egészben véve tehát a lelket edzi, kívánjuk — hogy e sport minél nagyobb elterjedést nyerjen s a gyáva, veszélytelen csel- és galamblovészeteket, rókahajszákat stb. kiszorítsa.

Ujdonságok.

A 30,000 frtos póstatolvajlás derék eszközlői a siker fölötti örömben ezer forintot adományoztak az »elagott póstatolvajok nyugdíjintézete« alapítókének javára. Hála és elismerés illeti a nemes emberbarátokat.

*

Sportköreinkben a 30,000 frtos póstatolvajlás képezi a beszéd tárgyát. N. N. úr a lángelmű tervező s a jól ismert X. Y. úr a fővégrehajtó egyre kapják a szerencsekívánatokat minden oldalról. Sok ily kiváló képességeket adjon a végezet szeretett hazánknak és sportunk bizonyosan felvirágozik.

*

A 30,000 frtos tolvajlás híre külföldön is élénk visszhangot keltett; az angol »Thief-Club«, a lipcei »Langfinger«, a prágai »Böhmischer Circle« még tegnap este távirati gratulációkat küldtek ide. Köszönet a szives részvételért!

*

Mint biztos forrásból értesülünk, Mynherr Diebskeerl, amsterdami kiváló lopszakférfiu közlebbi napokban körünkbe érkezik, hogy az itteni: »posta-tolvajkör« szervezetét tanulmányozza és hazájába átültethesse. Büszkéek lehetünk haladásunkra! Ime a legczivilizáltabb népek nálunk kezdenek iskolába járni.

*

A budapesti »posta-tolvajkör« egyleti helyiségében ma este ünnepeltük meg

kedélyes lakomával a 30,000 frtos tolvajlást. A terem az ünnepélyre szépen fel volt díszítve, közepütt Thaisz Elek és Mihaszna András arczképei lógtak babékoszorúval körülövezve; a falakon különböző sporteszközök u. m. kulcsok, betörő vasak stb. lógtak szépen rendezett csoportokban. A felköszöntések sorát illaberki Nádakerthy Mátyás ur nyitotta meg, megemlékezvén eleinte hazai viszonyainkról, melyek e sport kifejlődésére különösen kedvezőek. Áttért aztán az est hőseire, kiknek elismerés jeléül a kör harsány éljenzései közepett egy ezüst billikomot nyujtott át. A billikom az ötvösművészet szép terméke, födelén egy tolvajt mutat, amint egy póstaigazgatónak fittyet hány. Oldalt a csoporttól tátott szájjal és bamba képpel bámul Mihaszna Andris barátunk. A sikerült mulatság éjjél után ért véget, mikor is a vendégek egy része sürgős betörések végrehajtása céljából kénytelen volt távozni.

Táviratok.

Berlin, jul. 30. Az itteni közbiztonsági viszonyok oly szomorúak, hogy ugyszólván semmiféle tisztességes tolvajlást nem lehet végrehajtani s a tolvajsport kedvelői nem sokára kénytelenek lesznek a sport teréről visszavonulni, ha csak éhen veszni nem akarnak. Irigykedve tekintünk a viruló magyar állapotokra!

Róma, jul. 31. Ma este alakult meg itt az »első olasz nemzeti póstatolvajkör«, noha a talaj nem mondható eléggé kedvezőnek, mindamellert remélhetőleg sikerül a magyar sportot olasz földön is meghonosítani. Hogy nagyobb megerősítés lesz szükséges — az természetes, az olasz rendőr sokkal kevésbé jámbor férfiu, mint magyar kollegája. No de majd összeszedjük magunkat!

TÁRCSA.

40,000 ft!

— Pósta-regény 5 kötetben. —

III. kötet.

XI. FEJEZET.

Mily boldog volt hősünk, midőn a 40,000 fto rejtő ládikát targonczára téve, lakására elszállította.

Letérdelt és halát rebegett.

Hisz minden vágát elérte. Egy negyed rész őt illetvén, kerek 10,000 frtja maradt s ez összeggel bátran remélhetette Alfréd, hogy imádott Odalieja egy negyedévig szeretni fogja.

Mert Odalie bármennyire imádta különben Alfredot, mihelyt ez utóbbinak tárczájában a dag-engedett az apálynak, hülni érezte szívét, — hülni s hűledezni.

Első gondja az volt, hogy elszaladt Odaliehoz.

Az haragosan fogadta.

— Mért neheztelsz? kérdé érdeklődve Alfréd.

»Már harmadnapja mult, hogy nem kaptam cadeaut,« duzzogott a szép hölgy, piczi lábával türelmetlenül kopogatva a pallót.

— Nem kértelek-e, hogy várd be a legközelebbi postalopást? mentegetőzött Alfréd.

»Postalopás! postalopás! Ti tolvajok csak ígértek és sohase tartjátok meg!« válaszolt a főnebbi kedélyhangulattal Odalie.

— Hah! ilyet ne mondj egy becsületérző postatolvajnak, dörgött rá Alfréd s annak jeléül, hogy én nem ismerem az ígéretet szép szónak, van szerencsém jeleneni, hogy a legujabb lopás sikerült s én 10,000 frt ura vagyok.«

Odalee gyönyörítassan dőlt keblére. Ime! mily szép és megindító jelentelek származnak a póstatolvajlásból!

Ha rendőreink látnák: ők is pályát változtatnának. De mit látnak rendőreink? (Folytatása még sokszor következik.)

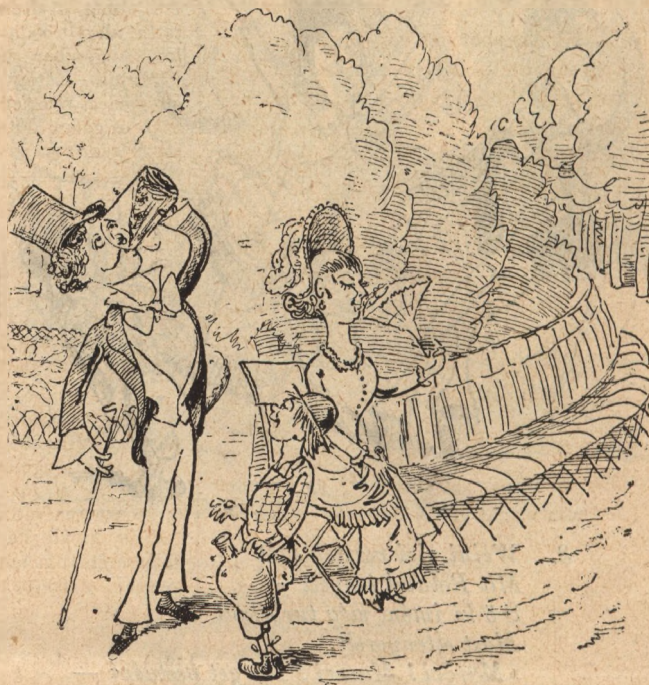
RÓLAND és ROZAMUNDA

vagy
a Weini viz.

— Borzasztó, gyilkos történet 6 képben. —

1. Róland s Rozamunda szíve
Egymásért dobog ;
E viszony az égnek míve,
Mert ők boldogok.
Bájos emlék, hölgy ha adta
Fürt és arcz-kép....
Eskü zeng.... s a fák alatt a
Vizes Marczi lép.

2. Nem csekélység egy szerelmi
Forró jelenet ;
Friss vizet kell rája nyelni
Oltni a hevet.
Róland is epedve szomjaz,
Marczi ott terem, —
S iszik Róland — ó jaj! — ott az
Erzsébet-teren.

Dr. Hombár Mihály védőbeszédeiből.

— Ámbátor tiz tanu egybehangzó vallomása teljes bizonyítékot képez arra nézve, miként védenczem Dr. Kinizsi Izidor úr panaszost az utcán, nyilvánosan összegazemberezte és arculütötte, mindazonáltal védenczemet felmenteni kérem, mert ezen tettevel a jogtudor ur csak újabb és nyomatékosabb kifejezést ohajtott adni annak, a mit jogi szaklapokban már oly régóta hirdet, hogy ő az igazságszolgáltatás terén a szóbeliség, nyilvánosság és közvetlenség nagy reformelvének híve.

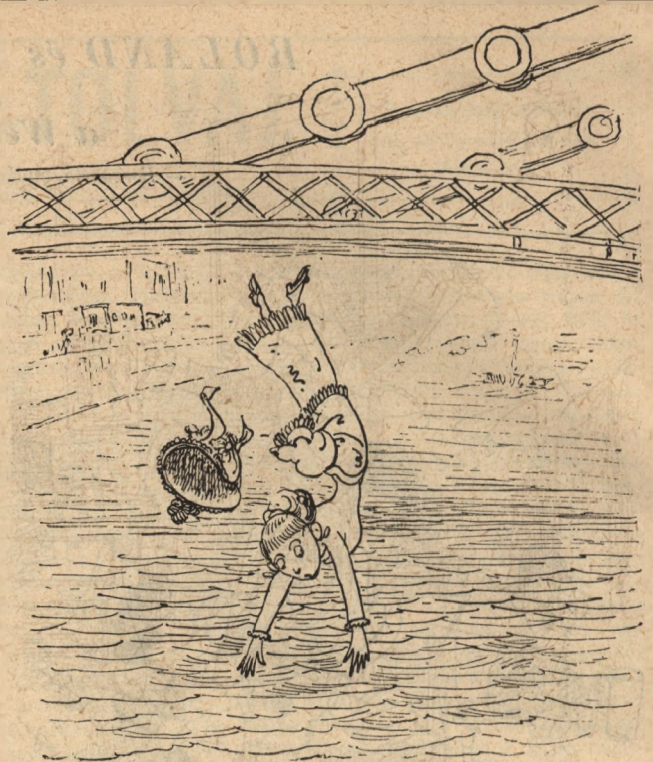
— Az igazság szent egysége nevében tiltakozom, hogy védenczem az ügyési indítvány értelmében *apagyilkosságban* mondassék ki bűnösnek és kérem őt legrosszabb esetben egy-

szerü gyilkosság miatt elítélni. A közvádoló ur által felmutatott anyakönyvi kivonat csak azt bizonyítja, hogy a meggyilkolt Wenzel Flórián védenczem anyjának a férje, de nem azt is, hogy valósággal védenczem apja volt, ezt csak apakönyvi kivonat igazolhatná, de ilyenek nálunk nem léteznek.

— Nem vonom kétségbe, Tek. Tvszék, hogy itt a büntettek egész halmazával van dolgunk s hogy védenczem lopást, gyujtogatást és szemérem elleni büntettet követett el. De tagadom azt, mintha a jelen esetben az említett büntettek büntetőjogi beszámítás alá eshetnének, mert én ezen bünhalmazat mögött védenczemnél egy felette érdekes körtüneti halmazatot észlelek. Védenczem ugyanis, a lopást *kleptomániában*, a gyujtogatást *pyromániában*, a szemérem elleni büntettet pedig *satyríasisban* követte el. Kérem tehát védenczemet ispotályba küldeni és a közvádлот a költségekben marasztalni.

3. *Weini vízi-vezeték volt
Mit Roland lenyelt —
S ő ki imént még turbékolt
Most eltenyerelt,
» Marczi! Marczi! Mérget osztasz« —
Rozamunda sír —
» Hisz ez a choléra nosztrasz
S nincsen erre ír!«*

4. *» Mért is éljek én — ó jaj! ha
Róland meghala?!?!«
Hatyudalját elsohajtja:
» Tralalallala«
S Rozamunda fut a hidra
S ugrik egy fejest
A Dunába, mint a vidra —
S benhal egyenest.*

Távirat.

Tokaj, 1884. jul. 29. Az irói és művészi járvány alig szűnt meg, sáskamadarak lepték el amugy is meglátogatott vidékünket. (Szegény sáskamadarak, ezek ugyan későn érkeztek. Szerk.)

Vaskoronás Guidó grófhhoz.

**Ivetol kis király te,
Jámbor szívvel, terjedt hassal,
Erényeid jutalmául
Fejbe koronáztak vassal.**

**Szűz erénynek kedvelője,
Reád dicső hajnal hasad;
Rózsa-koronákat osztasz
S kapsz cserébe értük vasat.**

**Ezt a magas kítettetést
Soh'se hittük, hogy kivíjjad.
Ha így haladsz, megnyered még
A te saját erénydíjad.**

POLITIKA.

Tedvesz Fojdó bácsi!
Szünidőben máj czat
politívával fodlaltozom. Ej-
tet úgy hozzá, mint a papa,
a ti tépviszelő: mejt hisz
egy ujszadot olvaszunt.
Nadon éjdeteszet a zádlábi
dolgot: ott van az idazi
polititai isztola! Hej, udan-
czat medjáltát azot a czuna
julisztát, titet az a méd
czunább Tálczevicz felbiz-
tatott, hod Misztatovicz

ellen demonsztláljanat.

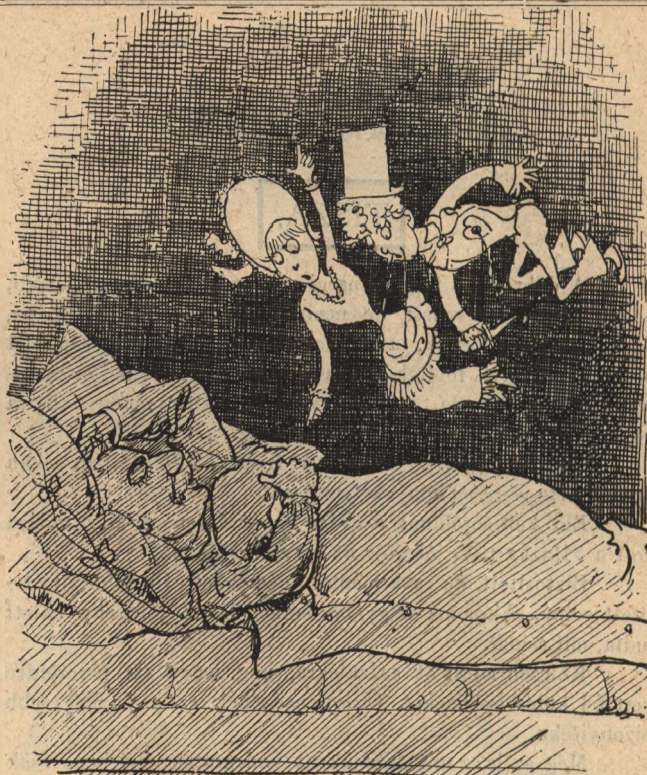
Leledáltát valamennyit, ész moszt elmehetnet
Musztaolszadba tumpulit tapálni.

Mennet isz!

A mosztvai panszláv tomité majd sztipendiumotat
ád netit ész inden ebédetet az Atszatoff tonyhájából,
Idnatieff főztjéből. Hod fetüdné meg a domlutat. Ész az

5. Ám, ki eldölt, mint a bunda
Weini víz miatt,
Ezt sohajtva : »Rozamunda !« —
Róland föriád.
De, hogy vad valóra ébredt
E bús tetszhalott,
Törrel vet éltének véget
S szörnyűt hal ott.

6. Róland s Rozamunda lelke —
Rémes, ámde tény! —
Egyesül egymásra lelve
Túl a sir ölnén.
S Weinnak többé nyugtot éjjel
Egyikük se hagy,
Dörgik boszuálló kéjjel :
»Gyilkosunk te vagy !«

Morál.

Wein uramnak bár a város
Szép summát fizet,
Budapesten a víz sáros....
Ne igyál vizet!!!

iden hazafias boszú, amit én tivánót, melt ha medfetszi a domlutat nem puldálhatja mász, mint a Hunady János-z-follász vize, ész lemélhető, hod ennet a bős madaj viznet panszláv beleitle jótéony madajos hatása lesz.

En nem heleszem a diátot demonsztlációit, azélt nem állhatom med, hod a delét banusznat, a dlóf Hédelvály Thuennat bizalmi felilatot ne iljat, melet el isz túldtem ; ész handzit az ettéppen :

Nadméltószádu dlóf ész bán!

Olszád zászlósza!

Tegyelmesz Ulam!

Szietet dlatulációmat elélesz föllépéséhez ezen alázatosz szolotban tijelenteni!

Nadon helesz, hod nem ended madánat edpár diát által imponálatni.

Czat lajta!

Fodja előszen a deplót!

Ha a holvát palipa medélezi, hod nem endedit szabadjála, hanem az osztol pitted-pattod a hátán — majd szelidebb hulotat fod pendetni, pedid az iden szép látvány : egy ló, ati szelid hulotat pendet.

De az az elély, melet az edetemi nem-halldatók, hanem lálmázót ilánt tanuszitott, czupán bevezetésze tell hod leden a latonczátlan tisztviselőt ész edéb pan-holvát féldet ilánti viszeleténet.

Ne féljen ez uton tovább isz haladni.

Mödötte áll nemczat Madalolszád, hanem az edész civilizált dimnasiszta-vilád.

Maladot teljesz ész tiváló tisztelettel
alázatosz szoldája

VIGYÁZÓ LACZI.

TISZA.

A debreczeni függetlenségi párt mély sajnálattal jelenti, hogy Tisza kiszenvedett, de nem Tisza, a debreczeni pápa, hanem csak »Tisza«, a debreczeni biztosító társaság. Itt hagyta e gyarló földtekét, a hol nem termett számára osztalék, s elköltözött oda, a hol zavaros, homályos manipulációira végre fényt fog vetni az örök világosság.

Megérdemli, hogy elsírassuk. Széles e »Haza«-ban sokan fogunk érte *részvény*-könyveket hullatni.

Elő kell sorolnunk a *drága* halott érdemeit. Mert áldása volt a »Haza«-nak, jótévedése az egész országnak.

Biztosított, de csak mentől kevesebbet. Ha többet biztosított volna, akkor ma nagyobb lenne. De a jótékony halott tudta, mit csinál.

Kölsön adott öt százalékra, míg maga tiz perczentre vett fel kölcsönpénzeket. Önzetlenségének ez a legfényesebb bizonyítéka.

Még az is, a mit hibájaként emlegettek életében, csak magasztos önzetlenségének nemes jele. Perelt ugyan derűborura, de csak azért, hogy a rengeteg bélyegkiadás által az államháztartás megrendült egyensúlyát helyreállítani segítsen.

Ezek az érdemek, ha egyebek nem is, mindörökké *biztosítják* emléket. Sirva emlékeznek meg róla késő unokáink is.
Civis.

*

Szarvasi erem-dal.

Havjar Dankó veterán lutherán képviselővé választása feletti örömeiben szerző: Presok György 48-as — Hurbanista.)

Van már nekünk is kevetünk,
Kit na pekla¹⁾ is kevetünk.
Kicsit sovám, kicsit nyurga,
Nincs van is tán bene hurka.
Griczán nőtt fel Eperjesen,
Luczernát is ett vegyesen.²⁾
Mint a kuselát³⁾ a mosás:
Meg is rontotta a — fogzás,
Szakálla lóg, mint a kender,
De lutherán és tót zember!

Dobog is sziv mi keblunkbe,
Hogy ítet mán tuszkoltunk be.
Neki is erul a zúza,
Hogy az et forintot húzza.
No moj dusu⁴⁾ in fogadok:
Hogy fire rak etbul — hatot.
S ha Mórincz házat ípitett:
Kikopalja onnan ítet.

¹⁾ A pokolba is.

²⁾ Griczát (árpadarát) s luczernát, mint fűzeléket adtak egy időben enni az eperjesi alumnistáknak.

³⁾ Inget.

⁴⁾ Lelkemre.

Kormányt most már nem retegünk,
Ki annyit zavádzált¹⁾ nekünk.
Ki — ha egír vót Maticza —
Ű megvóta hamis czicza.
Majd ha Danko házban űli,
Kormanypartnak befityűli.
Majd kap enyi Kaviarko,
Ha ott lesz a Haviarkó!
Kera vije pám aj Kondas,²⁾
Bebizonyúl a kezmondas:
Hogy, ha ezer bele lípelt,
Tót a Hazbul kiver tígéd!
Tisza basáruł a turbán
Lehull, potom³⁾ zúr lesz Hurban.
Zúr leszunk mi, lesz szürkanko,
Brindza, bocskor, no csag⁴⁾ Danko?!

¹⁾ Zavart okozott.

²⁾ Amit tud úr és kondás.

³⁾ Azután.

⁴⁾ Ugy-e?

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— A szingálokról. —

Czupasz!

Háromszor czupasz ennek a rongyos világnak!

Siffi az ílet: mán nem is uri mulatság; hanem csak ekszisztencziája!

Hászén könnyű vót akkor, amikor a rozsdá csak az ősejnk véres kargyát marta; — de bezzeg most a tisztabuzát is megeszi szopósbaba korába, akármit kántál rúlla az a hódkóros poétagyerek.

Nyitva is hatta a háta mögött a szobaaajtót az én udvari Edizonyom, Kusztorá Fránczi — aki masiniszta, órás, tislér, szobapiktor, lakatos egy szemilben — amikor alássan gyűtt jelentenyi, hogy kétezer köböllel kisebb a termés a tavalinál.

De röpült is kifele, úgy hogy három béresné szedte össze az udvarba a görhes csonttyait, aztán úgy rakosgatta össze megint a Hajgató Sára javasasszony.

Mer nem vót nekem egyik öregapám se atyafiságba avval a Hiób vagy mi egyéb Icziggel, hogy béketűrőssel kölljön meghallgatnom az illen híreket. Sem uri nallelküségem, sem uri főlháborodásomnak nem szoktam határt szabni.

A buzám kicsépelve, be is liferáltam a Roszkorgyűtt Áronnak a tavaji kontómra, ugyanannak a finánczministeremnek eladtam a gyűvő esztendejét, mer igaz

honfunak illik a haza sorsába osztozkodni és a hony haza deficittyibe részt venni és most már szerbucz Dombuszög!

Meg se játam, ameddig a csizmám talpa alatt nem éreztem azt a ragadós földi szurkot, akit aszfaltnak csufolnak, ameddig a falusi zsiros ájertül megcsömömlött tudóm nagy gyönyörűséggel magába nem szíhatta azt a kvárgliszagu mézsport, akit itt lebegőnek árúnak. Hogy keverném össze annak a fukszinós vizet csinálló Vajn direktor kotyvalmányával, oszt önteném a nyaka közé az várasi főkilörgusnak!

»Die Singalesen szan da Euer Gnaden«, ezt rebegi alázattal elhaló hangon a fecskéfarku Ganyiméd, mihelest egy kicsit lemostam magamrul az otthoni bagószagot.

Hadd lássuk hát, mit tunnak a czáilonyi honfiak, honleányok.

Placcz! mondok nömös méltósággal, körösztülvágva az ájntre előtt ácsorgó Izrael népén.

»Hast'e Keckheit! aszongya a hátam mögött egy jebi hang.

»Halt czu dájne Mund« vágom vissza a nyulbörlovagnak »den zont verde ik dir am Hals slágen, dasz virstz kleine Engel muzicziren hőren!«

Azzal odább karikázok. Csinnadratta bum! bum! a bokrok közül tarkállik valami czifra gunya, akinek a szabásán világosan meglátszik a legutolsó czáilonyi divatlap. Amint közelébb lípködök csakugyan látom, hogy egy bagószinü vászonycseliddel állok szemközt.

Enynye angyalom, eszem azt a fahéjon hizott szépséges zuzáját, hát maguknál kordovány szine van a rózsának, hogy oanra pingálják az ábrázattyukat?

»Andara peri arjana szeri arjana vedda elevele dzsong szing« felelé szépen, ami a czáilonyi akadémia dikcionárusa szerint azt teszi, hogy: »Szép idegen, örvendek, hogy letetted nemed félénkségét és hozzám közeledel. Hidd meg, hogy érzelmeid viszonzotatnak.«

Tyüh az árgyélusát! Iszen én megfeledkeztem arról, hogy Szingál honyba a férfi a gyöngébb nem, annak kurizálnak, azt veszi el az asszony! De bezzeg nem feledkezett meg rulla az angyali Mandala! Tizenkét jogászbáli aranzsér össze véve sem csapja ugy a levét, mint ez az egy magába. Nem tuttam sehogyse ellentállni a tüzes szorongatásoknak, le vótam győzve, de úgy, hogy... csak a pap áldása tudott még a becsületemből megmenteni valamicskét.

»Mahara dzsalmi berle punjale habad quipur,« bugta lovagiasan Mandala, amikor szemérmesen lesütött szemekkel megmagyarázom neki az ügyek állását, ami azt teszi, hogy isten neki fakörösz! Van má ugyan három kan felesége, de hiszen nem ijed ő meg négytül se. Azzal a kezemnél fogva odavitt egy divatos sinyonba frízerezott magas turbányu, cigányvajda pofájú kanhol, egyet füttyentett, amire előczigánykerekeztek hűséges és engedelmes hitestársaji, azzal fölötöztettek czáilonyi diszruhába, oszt megkezdődött a czeremonija.

Arra aztán Kiri-Vedda főtisztelendő atya ékes czáilonyi nyelven kipökte, hogy ezentul Mandaláné szül. Mokány Bertalany vagyok...

»Gatt im Himmel!« hallom ezerre a hátam mögött »maga az nadságos herr fűn Mokáni? Hoidan keröli maga ide, ebbe a kasztümbe?«

Hátranizek — hát sakterbicska legyen a körösztvizem, ha nem a Dávid gyerek, a maglódi kosorru zsidónak a fija.

»Te vagy a Dávid? kérdem nyájassan, hát micsoda szélvész hozta ide a te görbe lábaidat?« Erre megeredt a Dávidba a szó, oszt fojott mint a Jordány vize. Alig győztem odább rugdalni, amind beszíd közbe veszedelmesen a közelembé rukkót, a szemem közé köpve a szót.

Elmondta a Dávid, hogy ü becsületes mesterségére semmisse, hanem panorámánál három nyelven publikumot becsődítő, »Herreinspaziert« ordító, több bóhaszínházba drámaturgus, és a menázseriáknak ü liferálja a Tótországbul szakadt vad indiánusokat, cigányásatorba született szerencsenyt.

Sokat beszít még a Dávid, de azt már nem hallgattam, mer odább níztem, ahun szingál kókler mutogatott egy mérges kigyót. Pápaszeme vót a ronda dögnek akár egy nímet doktornak, talán diplomája is van az ocsmánynak valamelik nímet univerzitástül, hogy használnám föl koleraenyhító szernek!

De ami a czibaki kocsmá szalonya a redut vármegye-termihöl képest, csak annyi ez a tudós kigyó

az elefántokhol képest. Csak annyi annak a nagy elefántnak egy ötmázsás gerenda emelése, mint uri magamnak egy formás banké, ha jó kedvembe vagyok. Meg is barátokoztam a derék állattal, elszítottam vele a békepipát, mer baromba is meg köll böcsülni a tehetségét.

Kimenet markomba nyomta a nimet imprezárijó fődig görnyedve a prajzkuranttyát, amelikbe ékesen meg van írva mindenféle vadállatnak az ára. Föl is tettem magamba, hogy megveszek tülle egypár orosz lányt, tigrist, meg krokogyélust, oszt megprezentelem vele a Lupi bácsit.

De mindenekelőtt összeverbuváltam egy csomó rokonézésű honfikebelt, oszt szólaltattuk pitymallatig az internácziójális csöndest.

Hirdetmény.

A cholera-veszély elhárítása céljából legelső intézkedés lévén az éretlen gyümölcs piacci árultatásának megszüntetése, ezennel közlirré tétetik, hogy a „Slobodá“-nak számonkénti eladása megtiltatik.

Zágráb, 1884. jul. 29.

Gróf Khüen-Héderváry,
magyar pandúr.

„Die Todten reiten schnell.“

A hagymádfalvai temetőben egy sirkeresztben a következő különös datumok vannak följegyezve :

It nyukszik az u
rban boldogul
Tamas Gabr elt 56
eveket megholt 18
83 szoletet 1827
hazasodot 1884.

(Irodalom-buvárok megörvendhetnek e leletnek, a mely kétségre vonhatlanul bebizonyítja, hogy Bürger positiv valóságok alapján írta meg ismeretes phantasticus balladáját : a »Lenore«-t. Ime egy Wilhelm, a ki a sirjából jött fel Lenorejáért.)

*

— A nő-emancipatio századából. —

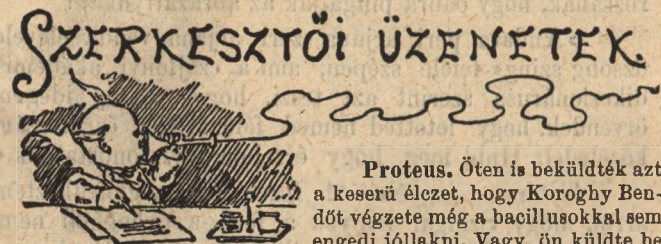
(Előlegezi a *Pesti Napló* 1884. jul. 11-iki 190. számában.)

»Gróf E. Emma vörösvári birtokos eljegyezte Széchenyi Gyula grófkisasszonyt.«

*

— Rébusz. —

»Kannáli ma Dár Ela Do nun Denaiap kap hato bentapicse szobába jutányynos árba kaphato«

Proteus. Öten is beküldték azt a keserű élcezt, hogy Koroghy Bendőt végzetek még a bacillusokkal sem engedi jóllakni. Vagy ön küldte be mind az öt példányt, mindannyiszor alakot változtatva, hogy valahogy ki ne maradjon? Ime, legyen önnek appetitusa szerint. — **Hartyára.** Ugy, a hogy van, nem közölhető, főképpen a tárgya miatt, mely csak nagyon szűk körben találna érdeklődésre. Kár hogy így elvész néhány mulatságos ötlete is. — **F. P.** (Bpest.) Persze, hogy tollhiba volt. — **B. R.** Mit csodálkozik ön M. A. bácsi kegyetlenkedésén? Talán felülről tanulna jó modort? Ha valahol, itt igaz, hogy : de capite foetet piscis. — **K. K.** Az élcezetek még csak megbocsáthatnók, feddhetetlen előzetére való tekintettel. De a mi az utolsóban foglalt czélzást illeti, arra csak azt lehet mondani : hátrább az agarakkal! — **V. Zs.** Ezt a genret nem műveljük. — **Bbb.** (Szarvas.) S. megy, mi várakozunk. — **W. A.** Sajnálkozva olvastuk e hóten a mult számra számtal elmésségeket. Nem lehetne valamikép szerét tenni, hogy ott ne csak pénteken expediálják a postát? Miért legyünk mi »oly csillagok, mik egymást kergetik«? — **H. Sz.** Nem vagyunk mi a központi cseléd-egylet közlönye, hogy minden szolgálnak a levelét kiadjuk. Abba a rovatba még nem szerez érdemet egy kis rossz orthographia. — **Sz. L.** A küldemény többet ér, mint a választott név.

Felelős szerkesztő : CSICSERI BORS.